

VLASTNÍ MÉ

„Život nechci užít ale prožít“

Roman Šulc 1981-1982

Do tohoto papíru, jež skýtá tento sešit

ukládám své sny

Ukládám své myšlenky a naděje

Ukládám do něj to, co se bojím říct

Než ho otevřeš, zavři jedno oko.

Uvědom si, že to psal romantik,

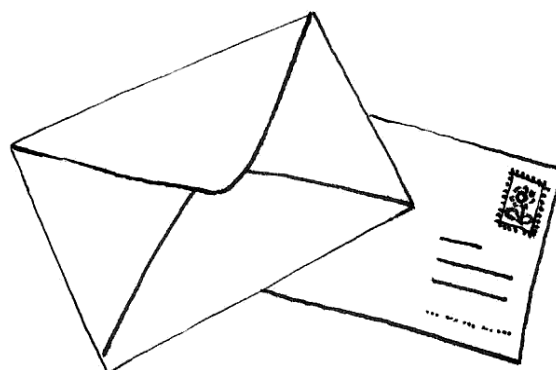
člověk, který propadl sám.

Dopis

Ty jsi člověk
a máš sílu jak vítr
Jsi člověk
a jsi proto abys tvořil
dával život a ne ničil!

Jsi člověk zodpovědný za vše
Tvým úkolem je povznést tuhle
planetu
tak k čemu ty nesmyslné bomby?

Ty jsi člověk a chceš žít
vždyť proto ses narodil
Tvým úkolem je tedy chránit
život
to poslední co má ještě
nějaký smysl
Jsi sice člověk
však máš právo se jím vůbec
nazývat ?

Ten chaos jež se zmocnil
mého srdce
to je láska
Lásku dát za lásku
a chtít jen to
co sama dá
Nežádat víc
nechtíc víc
než tvoji ruku
tvůj slib
a po tvém boku vkročit do života.

Mlčíš

Živote –
ted' mlčíš!
Živote –
odešel si.
Cos zanechal?
Tak slyšíš mé zvolaní?
Zemřel člověk a ty jdeš dál –
Živote –
co po tobě zůstalo?
Pláč!
Živote – Živote – Živote
Mlčky letíš ten let
a plaše přihlížíš
Odešel člověk a
přitom dosud žil!
Žil – Žil – Žil –
Ted' mlčíš živote!
Živote...
utrpení.

Klíč

Vidíte ten klíč
To je klíč od mé duše
tolik neprozkoumané
a tajemné
Ber ho
ber a odemkni
Neboj se –
jsem člověk jako ty
jen trochu zvláštní
Jsem člověk z masa a kostí
Prozkoumej vše
a pak mi budeš o mně vyprávět.

Já

Já jsem já
a zůstanu sebou
i kdyby údy v kole lámali
i kdyby srdce z těla vyrvali
zůstanu sebou
takový jsem já
Já – který jsem já.

Koleje

Spojují mé sny s dálkou
často mne napadá:
Kam jen to běží kam to
utíkají když po nich klopýtám Po
kamenech po pražcích.
V každé stanici se rozdvojují
a dělí jako já když se ohlédnu,
jenže k nim vždycky
přijde fousatý pán
a v pravý čas přehodí vyhýbku
...ale to mne život nenaučil.
Dál se drkotám s tím těžkým
batohem
krok mi ne a ne vycházet do
pražců
ZACHÁZÍ SLUNCE !
Lidé v mlčenlivém úžasu sledují
mne se soucitným pohledem.
Snad za sebou trousím kousky
srdce.

Kuťná Hora

Sen?
Nikoli
Pohádka?
Také ne !
Neznámo kam se ukrývám do
Tvých zákoutí
Nekonečných, bezedných
a vzpomínám...
přemýšlím, kde se vzalo
tolik síly vzednout se
zazářit jak maják
jasná hvězda určuje směr.
Co bys byla nebýt českých králů?
A nás kteří tě tolik milujeme?
Patřím k tobě a mám tě rád
nejkrásnější místo všech měst!
Nemohu zůstat
a těžko je odejít
a tak budu se vracet,
celý život,
rád a často se vracet.

Kolínská

Prostupuješ mnou
konečky
prstů.
Srdce se houpe
v oblacích
nad Kolínem
A já tak podle sil
plavu tam i zpět
a bojím se dotýkat
těch
co nejsou na zem
padlí
Protože jim nesahám
ani
po kolena
když zachumlán do
Tvé voňavé kůže
sním o tom
kde končí touha

Vzpomínka na Nymburk

„Nic se nemá přehánět“
obrátila kapsy naruby
Jenže ten její stejně koukal
přes rameno
restaurace Semafor
(po pátém)
dává zapomnění
a vysloužilý nádražák v uniformě
co pamatuje
vztekle odkopnul plechovku
od COCA-COLY
Pomalů se odšoural k domovu.

Podzim už zase strhává
listy ze stromů
jak triko z náhodného milence
a skrz díry na které nestačili
přišíť záplatu
na mě pláče opuštěná ulice
Jenom starý cikán
z Kolonky pod nadjezdem
brnká na kytaru tu svou
a jedna tlustá paní co opřená o
plot
říkala